

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2009. évi október hó 30. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az életveszélyt okozó testi sértés bűntette miatt **a vádlott** ellen indult büntetőügyben a Somogy Megyei Bíróság B.556/2008/9. számú ítéletét megváltoztatja és a vádlott büntetését 1 (egy) év 8 (nyolc) hó börtönre és 2 (kettő) év közügyektől eltiltásra enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat, hogy fizessen meg az államnak a másodfokú eljárásban felmerült 14.475 (tizennégyezer-négyszázhetvenöt) forint bűnügyi költséget.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést, melyet a védő a másodfokú eljárásban elsődlegesen felmentés, másodsorban enyhébb minősítés megállapítása és intézkedés alkalmazása érdekében tartott fenn.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában, valamint a fellebbezési tárgyaláson jelen lévő képviselője útján az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során észlelte, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor a szabályszerű idézés ellenére távolmaradó dr.**szakértő1** igazságügyi orvosszakértő ismételt idézésétől és meghallgatásától eltekintett.

A Be.299.§ (2) bekezdésének helyes értelmezése szerint a bíróságnak lehetősége van ugyan az idézés ellenére meg nem jelenő szakértő véleményének felolvasására, amennyiben azonban a felsorolt személyek a szakértőhöz kérdést kívánnak intézni: kötelező a tárgyalás elnapolása és a szakértő ismételt idézése.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlott védője már a 2009. március 3-án megtartott tárgyaláson kifejezésre juttatta azt az álláspontját, hogy a szakvélemény felolvasását nem tartja elegendőnek; dr.**szakértő1**nek a 2009. március 31-én tartott tárgyalásra történő idézését az elsőfokú bíróság éppen az ő bizonyítási indítványa nyomán rendelte el.

A bizonyítási indítvány elutasítása ellen a Be.260.§ (1) és (2) bekezdése értelmében önálló fellebbezésnek nincs helye, az a Be.347.§ (2) bekezdése szerint az ügydöntő határozat elleni fellebbezésben sérelmezhető. Nincs ezért jelentősége annak, hogy a már elrendelt bizonyítás mellőzésére vonatkozó végzést „az érdekeltek tudomásul vették” (9. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal).

A védő a másodfokú eljárásban előterjesztett bizonyítási indítványában kérte **tanú1** és **tanú2** tanúkenti kihallgatását, illetve ismételten kérte az orvosszakértő meghallgatását.

A másodfokú bíróság a Be.353.§ (1) bekezdése alapján bizonyítást rendelt el, és tanúként hallgatta ki **tanú1**t, illetve meghallgatta dr.**szakértő1**t.

A tényállást a lefolytatott bizonyítás eredményeként, illetve az iratok tartalma alapján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - az alábbiak szerint egészítette ki:

A **sértett** arcát ért ütés kis, legfeljebb közepes erejű volt, míg a lépsérülést eredményező rúgás közepest meghaladó erejű volt.

A **sértett** a kényszerű lépeltávolítás következtében 10% körüli munkaképesség-csökkenéssel járó maradandó fogyatékossgot szenvedett.

(Dr.**szakértő1** igazságügyi orvosszakértő szakvéleménye a nyomozati iratok 87. oldalán, valamint fellebbezési tárgyaláson készült jegyzőkönyv a másodfokú iratok 8. sorszáma alatt.)

Az ekként kiegészített tényállás most már mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a vádlott

védekezésével szembenálló részében is a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság - a szakértő tárgyaláson való meghallgatásának mellőzését nem számítva - a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, melynek során felderítette és megvizsgálta a tényállás megállapításához szükséges bizonyítékokat. Kihallgatta azokat a személyeket, akik a cselekményről - akár csak közvetetten - ismeretekkel rendelkeztek. A rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és összességükben is a logika szabályainak megfelelően értékelve, meggyőző érveléssel adott számot ténymegállapításairól, köztük a vádlotti védekezés elvetésének okairól.

A védő megváltoztatott irányú jogorvoslati kérelmére, továbbá a lefolytatott bizonyítási eljárásra is figyelemmel a másodfokú bíróság az alábbiak kiemelését tartotta szükségesnek:

A sértett a bántalmazását követően jogvédelemre nem tartott igényt. A hatósághoz csak azt követően fordult, hogy kívülálló személyek állapotának rosszabbodását észelve orvosi segítséget hívtak számára. Ettől az időponttól kezdődően azonban a környezetében lévő ismerőseinek, az orvosi ellátását végző mentőápolóknak és kórházi személyzetnek, illetve az őt kihallgató különböző hivatalos személyeknek is következetesen, a lényeges körülmények vonatkozásában egyezően adta elő a történeteket. Határozottan állította, hogy a személygépkocsijából kiszálló vádlott őt felelősségre vonta, arcul ütötte, majd - miután elesett - több alkalommal megrúgta.

A sértett fenti előadását a kihallgatott érdektelen tanúk - **tanú3, tanú4, tanú5 és tanú6** - vallomása maradéktalanul alátámasztotta.

Nem merült fel ugyanakkor hitelt érdemlő bizonyíték arra vonatkozóan, hogy a vádlottal történő találkozását megelőzően a sértett egy építkezésen sérült volna meg.

Eben a kérdésben a nyomozó hatóság igen alapos kutatást végzett, a rendelkezésre álló rendőri jelentések tanúsága szerint - az utóbb tanúként kihallgatottakon túlmenően - mintegy húsz személyhez intézett kérdést a sértett korábbi munkavégzése, holléte, állapota tárgyában. Ezen személyek közül senki sem tett a sértett előadását cáfoló nyilatkozatot.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a **sértett** előadását megnyugtató módon erősítette meg dr.**szakértő1** orvosszakértő írásban előterjesztett aggálytalan szakvéleménye, amelyet a fellebbezési tárgyaláson további adatokkal egészített ki.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján így cáfolható az a vádlotti előadás, mely szerint a sértett a tarkójára mért, kis erejű ütés után ütötte be az arcát a jármű ajtajába, majd ezt követően elesés folytán szenvedte el súlyos sérüléseit. Az építkezés során, illetve az ütés miatti elesés következtében történő sérülés

keletkezésére vonatkozó vádlotti előadások ugyanakkor egymást is kizáró nyilatkozatok voltak.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a fellebbezési tárgyaláson kihallgatott **tanú1** vallomása oly mértékben állt szemben a bizonyítás során nyert adatokkal, hogy előadása nem volt alkalmas az aggálytalan bizonyítékokon alapuló tényállás megcáfolására. Önmagában már az is elgondolkodtató, hogy több mint egy évvel a cselekmény elkövetését követően a másodfokú eljárásban került sor a tanú bejelentésére.

Nem lehetett figyelmen kívül hagyni azt a körülményt sem, hogy az egybehangzó adatok szerint - rendőri jelentések tartalma, **tanú7**, a sértett és a vádlott korábbi vallomása - az eseményeknek nem volt kívülálló szemtanúja.

Erre, valamint **tanú1** vallomása elvetésének indokaira is figyelemmel a másodfokú bíróság nem találta szükségesnek az állítólagos szemtanúként bejelentett **tanú2** kihallgatását. Ezért ismételt idézésére és kihallgatására irányuló bizonyítási indítványt elutasította.

A védelmi perorvoslat lényegében a megállapított tényálláson keresztül az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét sérelmezte. A tényállás megalapozottsága és az indokolási kötelezettség teljesítése folytán azonban a védelmi jogorvoslat - eljárásjogi tilalmazottsága folytán - sem vezethetett eredményre.

A fentiek szerint kiegészített, illetve helyesbített tényállás a Be.352.§ (2) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlottbüntetőjogi felelősségére, és a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

A felmentést célzó fellebbezések tehát nem voltak megalapozottak.

Az elsőfokú bíróság nem foglalt állást az életveszélyes eredmény vonatkozásában a bűnösség formájáról. A másodfokú bíróság álláspontja szerint kellő körütekintés és figyelem mellett elvárható lett volna a vádlottól annak előrelátása, hogy a sértett a közepest meghaladó erejű rúgástól életveszélyes állapot kialakulásához is vezető sérülést szenvedhet. Az életveszélyes eredmény vonatkozásában tehát a gondatlanság enyhébb foka, hanyagság állapítható meg (Btk.14.§ II./ fordulat).

Miután a vádlott szándékos bántalmazó magatartásával okozati összefüggésben következett be a sértett életveszélyes sérülése, ezért a minősítést támadó védelmi fellebbezés is alaptalan volt.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen tárta fel.

Nem volt figyelmen kívül hagyható az a körülmény, hogy korábban ugyancsak erőszakos bűncselekmény - garázdaság és rongálás vétsége - miatt került sor a vádlott büntetőjogi felelősségre vonására. A korábbi, nevelő jellegű büntetés nem érte el célját, hiszen a vádlott ismételten garázda módon, nyílt utcán a sértettre támadva kívánta nézeteltérését rendezni. Magatartásával az életveszélyes sérülésen felül maradandó fogyatékossgot eredményező károsodást idézett elő.

A bűncselekmény tárgyi súlyára, a feltárt súlyosító és enyhítő körülményekre figyelemmel - szem előtt tartva az ítélőtábla által folytatott ítélkezési gyakorlatot - a másodfokú bíróság úgy látta, hogy a vádlottal szemben alkalmazott főbüntetés tartama eltúlzottan szigorú. Ezért annak mértékét - a Btk.87.§ (1) bekezdésének és a (2) bekezdés c) pontjának alkalmazásával - a rendelkező részben írtak szerint, illetve arányosan a mellékbüntetés tartamát is enyhítette.

A jogorvoslati kérelmek tehát mindössze enyhítést célzó részükben voltak alaposak.

Mindezeket figyelembe véve a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a büntetést szabó részében a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott a Be.381.§ (1) bekezdése alapján köteles a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

P é c s, 2009. október 30.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Tóth Sándor s.k. bíró

A Somogy Megyei Bíróság B.556/2008/9. számú ítélete a Pécsi Ítélőtábla Bf.II.86/2009/8. számú ítéletében írt változtatással a 2009. évi október hó 30. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke

